

Tartalom

Szentnek lenni - szentté válni.....	1
Fourier Szent Péter.....	2
Egyházmegyénk példaképe: Szent Márton.....	3
Négyes oldal.....	4
A közelgő advent apropójából - a népszokásokról általában.....	5
Csík - Gyergyó, és ami azon túl van III. rész.....	6
Visszaemlékezések objektíven?.....	8
Jó volt olvasni: Arturo Mari: Találkozunk a Paradicsomban.....	9
A zalaegerszegi kórház kápolnája.....	10
Imádság Szent Mártonhoz.....	11
Zalai zarándokhelyek- Homokkomárom.....	12
Útkeresők Családos Közösség.....	14
Anyakönyvi híreink.....	15
Plébániai hírek.....	16

Szentnek lenni – szentté válni

Szentnek lenni, mit is jelent ez? Kik a szentek, miért szentek ők? Ha templomaink szent-ábrázolásait -szobrait, -festményeit nézzük, a kicsavarodott testtartásokat, fej- és kézmozdulatokat még inkább távolinak érezzük magunktól. Nehéz helyzetbe kerülünk, ha a művészeti ábrázolások mögöttes lelki tartalmát már nem ismerjük, és elidegenedünk mind a megjelenített személyektől, mind attól, amit képviselnek. Ha viszont már ezzel sem tudunk azonosulni, és távol áll tőlünk a „szentség”, veszélybe kerülhet az üdvösségünk is.

Ne ragadjunk le az ábrázolásoknál, hanem ismerjük meg életüket. Egy-egy templomban látott szentnek lapozzuk fel történetét a „Szentek élete” gyűjteményben, és mindjárt sokkal emberibb alakkal találkozunk, aki jó keresztény példa számunkra. Kinyílik előttünk a lehetőség, hogy mi magunk is képesek vagyunk Istennek tetszően élni.

Ha számba vesszük, hogy kik a szentek és boldogok, akkor több csoportot illetve szintet különböztethetünk meg. Az első és legegységesebb mindenképp az, akiket az Egyház oltárra emel, szentté, boldoggá avat. Ez az avatás nem azt jelenti, hogy akkor, abban a pillanatban jut valaki Isten színe elé, amikor a pápa először szentnek nevezi, hanem azt nyilatkoztatja ki, hogy már részesült a mennyei dicsőségben, élete példa számunkra, kövessük őt. Rajtuk kívül számtalan olyan megdicsőült van, akiket nem ismerünk, nem indult érte szentté avatási eljárás, de Isten nem aszerint üdvözítette, hogy a világ ismeri-e, hanem élete és bűnbánata érdemeért. Ebbe mind bele tartozhatnak istenfélő elődeink, elhunyt nagyszüleink, rokonaink.

Egy másik csoportba tartoznak azok, akik a tisztulás állapotában vannak. Ők még adósai Istennek, nem juthattak el a színélátásra, de ebből az állapotból már csak a mennyekbe juthatnak, tehát szentek. Állapotukon csak mi, a földön élők tudunk segíteni, ha imádkozunk értük, áldozatokat hozunk (búcsú felajánlás) és szentmisét mondatunk értük.

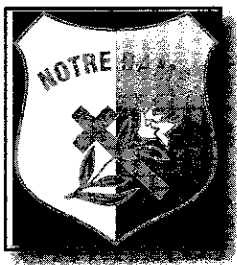
Szent Pál apostol többször szenteknek nevezi a keresztény közösségeket leveleiben. A keresztségben mind megszentelődünk (Róm 1,7), az életszentségre vagyunk meghívva, mégis újra és újra meg kell térnünk, hisz figyelmeztet bennünket, hogy „szentek legyetek” (Róm 6,19). Így bizonyos értelemben mi, az Egyház tagjai potenciális szentek vagyunk, a kérdés csak az, hogy akarunk-e azzá válni. Sokakat megijeszthet, ha arra gondolnak, egy egész életen át szentül kell élni. Barsi Balázs atya tanácsa szerint, próbáljuk úgy kezdeni a napot minden reggel, hogy elhatározzuk: „ma szent akarok lenni”. Így amennyiben csak rövid távra nézünk előre, könnyebb az elhatározás is, de megmentheti lelkünket az örök életre.

Istennek minden szentjei, könyörögjete érettünk, hogy társaitok lehessünk az örök életben!

Kovács József káplán

Csík-somlyó, fotó: Gedeon Tamás

Mindannyian hivatást kaptunk az életszentségre

Ferenc pápa apostoli buzdítása, a „Gaudete et Exsultate”/„Örüljétek és ujjongjatok”, mindannyiunkat hív az életszentségre.

Fourier Szent Péter 1627-ben a következőket írta egyik paptársának: „*Legyünk gazdagok vagy szegények... mindenkinek lehetősége van szentté válni abban a küldetésben, amelyet Isten neki szánt.*” A XVII. század elején ez a látomás értékű mondat olyan környezetben született, amelyben a társadalom kezdett eltávolodni a kereszténységtől és az Egyháztól. A plébániák kiürültek, a felvilágosodás küszöbén álló nyugati társadalom pedig egyre inkább elutasította a vallásos életet. Ki volt valójában az 1565-ben a Lotaringiai Hercegségben született **Fourier Péter**, aki ilyen erősen hitt e változó korszak emberében? Fogadalmi jelmondata – **„Mindenkinek használni, senkinek sem ártani”** – egész életét összefoglalja. Pontos visszatükröződése annak, ahogy mindennapjait élte, és ahogyan cselekedett. Minden szerző, aki művet írt az életéről, rácsodálkozik, mennyire mély lelkiülettel, alapos emberismerettel és segítő irgalommal voltak átítatva mindennapjai. Fourier Péter nagyon világosan látta saját korát annak szociális igazságtalanságával, egyházi visszaéléseivel, és együttérzéssel tekintett a gyerekekre, az asszonyokra, a szegényekre és a korszak minden perifériára sodródott emberére. Azt mondják róla, hogy népének jó pásztora, nevelője, tanítója, rendalapítója, politikai tanácsadója, megújítója volt. Ezt a rendkívül sokoldalú papot ismerte el az

Egyház, amikor szentté avatta. Miután eminens tanulóként végzett a jezsuiták iskolájában, úgy döntött, hogy papi szemináriumban

folytatja tanulmányait. 1589-ben szentelték pappá Treves-ben. Környezetében mindenkit meglepett, amikor a neki felajánlott három plébánia közül a mattaincourt-i plébánosi helyet választotta, amely a legnagyobb nehézségekkel küzdött. 1597-ben foglalta el helyét a faluban, amelynek vallástól elszakadt lakossága inkább a mindennapi kenyér megtermelésével volt elfoglalva, mint a plébánia és a templom gondjaival. A tridenti zsinat (1542-1563) megújító szellemét követve átalakította a liturgiát, visszaállította a gregorián énekek szerepét, a könyörgéseket pedig a helyi dialektusban mondta a szentmiséken. Újszerű hittanoktatást valósított meg, először mindig eljátszatta tanítványaival az Evangélium

fontosabb történeteit.

Nagy figyelmet szentelt a lakosság szociális gondjainak is. Gyűjtést szervezett a szegényeknek, és rendszeres szegénykonyhát létesített ellátásukra. Szegénybankot hozott létre, amelyből kamat nélküli kölcsönnel látta el a környék mesterembereit. Mindemellett aszkéta életet élt, még az ágát jelentő szalmát is odaadta a rászorulóknak. Plébániájának hívei csak a „Jó pap”-nak hívták.

A mattaincourt-i plébánia elfoglalásának évében találkozott Alix Le Clerc-rel (1576-1622), akivel megalapította a Notre Dame Rendet. Ez a rendalapítás a kor egyik legnagyobb adósságát, a leányok iskoláztatását és nevelését volt hivatott felkarolni. Ekkor kezdett kibontakozni Fourier Péter újító szándékú pedagógiája és nevelő karizmája. Neki tulajdonítjuk a krétával írható fekete tábla bevezetését, amely lehetővé tette a csoportos tanítást. Mindezen túl Fourier Péter a Lotaringiai Hercegség tanácsadójaként fontos szerepet játszott a korszak politikai életében is. 2017-ben Ferenc pápa „Politika és társadalom, egy újszerű párbeszéd” című könyvében idézi Fourier Pétert, mint olyan papot, aki aktívan részt vett a „nagypolitikában”. Ez persze nem azt jelentette, hogy kereste az ismertséget, hanem hogy igyekezett megfelelni a korszak minden szociális kérdésére, amelyekben a politikusok gyakran bizonytalannak tűntek. Lelkiületéből csak olyan tanácsok érkezhettek, amelyek az evangélium útmutatását követték.

Éppen politikai szerepe miatt – Richelieu bíboros szerette volna bekebelezni a független Lotaringiai

Hercegséget – kellett elmenekülnie. Így lett 4 éven át Gray városka plébánosa, ahol ugyanabban a szellemiségben dolgozott, mint amit megkezdett Mattaincourt-ban. 75 éves korában, 1640. december 9-én halt meg. Összegezve azt mondhatjuk, hogy Fourier Péter következetesen az evangélium szellemében gyakorolta mindennapi hivatását. Ezzel a lelkülettel tekintett korának társadalmára úgy, hogy az emberek életét és valós problémáit ismerje meg. Ez a megismerő, nyitott tekintet az, ami miatt Fourier Szent Péter ma is példaként áll előttünk.

A történelmi koroktól, vagy életszínvonalától független, modellértékű életművet hagyott ránk.

Mindenki szentté válhat, ha követi azt az utat, amelyre Isten meghívta.

Francoise Debeaupre nővér

Egyházmegyénk példaképe

Tudjuk-e, valójában kik a szentek?

Olyan egykor élt személyek, akik Isten és az emberek szolgálatának áldozták földi életüket. Mindenben követték katolikus hitüket, és ha kellett, még életüket sem féltek feláldozni Jézus Krisztusért és az Egyházért. Segítettek embertársaiknak abban, hogy megtalálják az Istenhez vezető utat.

Van egy olyan szent, aki a mai Magyarország területén, Szombathelyen, vagy ahogyan akkoriban mondták, Savariában született. Így mi, magyarok is magunkénak érezzük őt, és büszkén emlékezünk rá. Ő nem más, mint Szent Márton, aki felnőve katonai szolgálatot teljesített, majd pap lett, később pedig a mai Franciaország területén található Tours város püspökeként hirdette Isten igéjét. Európa több részén megfordult, segítette és keresztény hitre térítette az embereket. Emlékét ezért ma is számos európai országban őrzik. A szülőhelye Magyarországon, a sírja Franciaországban található, a két hely között pedig országokon átívelő zarándokutak alakultak ki.

A Szombathelyi Egyházmegyében élőknek különösen is fontos példaképe Szent Márton püspök. Minden esztendőben megünnepeljük szent emlékeztét, köszöntjük egyházmegyénk pártfogóját, kérjük közbenjárását mindennapi életünkre, hogy óvjon és vezessen minket földi életünk zarándokútján.

Számomra is igen kedves Szent Márton. Már régen megismerhettem őt, azóta példaképem és gyakran kérem közbenjárását hivatásomra és szolgálatomra. A szemináriumi évek alatt közös imádságokkal emlékeztünk, liturgikus ünneplését mindig nagy tisztelettel ültük meg. Bár az is igaz, hogy a győri egyházmegyes testvérekkel gyakran „vitakoztunk” arról, hogy tulajdonképpen hol is született, hiszen ők úgy tartják, hogy Pannonhalmán, de mi tudjuk, hogy Szombathely volt a szülőhelye. Bár ez a kis sűrűlódás megvolt, mégis tudtuk, hogy Szent Márton „mindenkié”, mindnyájunk segítője és pártfogója. Így tudtuk az egész közösséggel egy szívvel-lélekkel köszönteni: „Ó, Szent

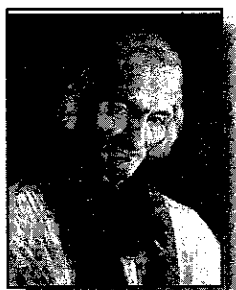
Márton, rád tekint szülőfölded népe...” „Uram, ha népednek még szüksége van rám, nem vonakodom a munkától” – olvassuk életrajzában ezt az elhíresült mondatot. Ez a szolgálat iránti szeretet meghatározó volt szemináriumi készültem idején, de jelenlegi szolgálatomban is. Ahogy ő nem vonakodott attól, hogy egész életével Istent, az Egyházat és a lelkek üdvösségét szolgálja, így én is ezt szeretném megtanulni az ő példájából.

Szívből kívánom a kedves Olvasónak, hogy Szent Márton élete és példája bátorítson valamennyiünket földi életünk küzdelmeiben. Legyen pártfogónk és közbenjárónk, hogy aki életében és halálában is Isten dicsőségét szolgálta, esdje ki számunkra a kegyelmet, hogy hatékonyan működjék bennünk Isten szeretete, és ettől semmi ne tudjon elszakítani bennünket.

*Nagy Tamás
káplán*

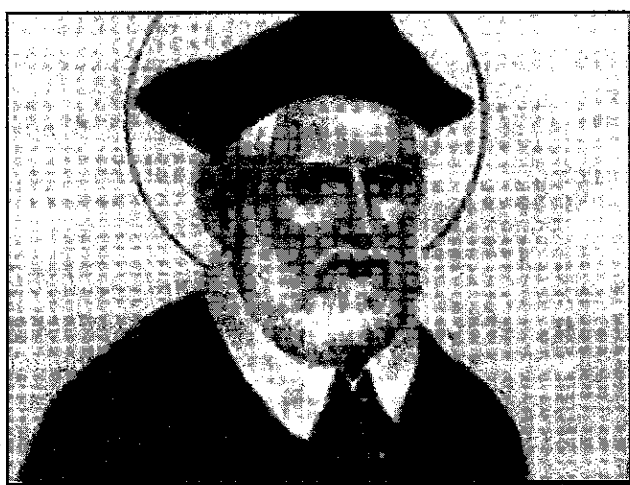
4-es oldal

...a szentekről a szentektől

„Ha akarjuk, szentekké válunk, mert Isten soha sem vonja meg ebben tőlünk a segítségét.”

– Vianney Szent János

„Ne vágyjunk arra, hogy pár nap alatt szentté váljunk, hanem csak lépésről lépésre.”

– Néri Szent Fülöp

„Egyszer megkérdeztek egy szentet, míg boldogan játszott a pajtásaival, hogy mit tenne, ha egy angyal azt mondaná neki, hogy negyedórán belül meg kell jelennie Isten ítélőszéke előtt. A szent helyesen válaszolta, hogy tovább játszana, mert biztos vagyok benne, hogy Isten örömét leli ezekben a játékokban.”

– Bosco Szent János

„Hétévi szerzetesi élet után még mindig gyenge és tökéletlen vagyok. Mégis mindig ugyanazzal a vakmerő bizonyossággal érzem, hogy nagy szent leszek, mert nem az én érdemeimre támaszkodom, – mivel olyanok nekem nincsenek – hanem Benne bízom, aki maga az Erény és Szentség.”

– Lisieux-i Szent Teréz

A közelgő advent apropójából – a népszokásokról általában

A 19. század vége, az 1930-as, majd a '60-as, '70-es évek után manapság újabb reneszánsza van a népelet, népművészet, népszokások felkutatásának és újjáélesztésének. Ennek tulajdonítom, hogy egyes

kiemelt időszakok (farsang, aratás, szüret, advent) és jeles ünnepek előtt rendszeresen kapok felkérést, hogy különböző médiában írjak/beszéljek a kapcsolódó – és lehetőleg helyi jelentőségű – népszokásokról. Érdemes volna átgondolni, hogy mi is az tulajdonképpen, amire kíváncsiak vagyunk, és milyen célja van a szokásokkal kapcsolatos ismeretek felelevenítésének.

Tudomásul kell vennünk, hogy a népi szokáscselekményeknek minden korban a felsőbb erőknek egyes emberek vagy csoportok számára pozitív eredménnyel járó befolyásolása, azaz a varázslás, a mágia a célja. A nehezebben elhárítható bajok, egzisztenciális veszedelmek ellen nagyobb áldozathozatalra, a kultúra kezdeti fokán akár emberáldozatra is hajlandók voltak az emberek. Később a gyermekek Istennek szentelése, a személyiség bizonyos igényeiről való teljes vagy részleges lemondás helyettesítették az élet feláldozását. A „kisebb célokat”, mint egészség, jó termés, megfelelő házastárs, termékeny házasság elérését, vagy a természeti csapások elkerülését ehhez képest kisebb „befektetéssel” (pl. mosakodás,

róolvasás, tárgyak elégetése stb.) is elérhetőnek tartották.

Ezek a befolyásoló cselekedetek az emberek gondolkodásmódjának egységessége, valamint a cselekmények korlátozott lehetőségei miatt az egész Kárpát-medencében, sőt másutt is nagyon hasonlóak voltak. Az információ mennyiségének tömegessé válása és áramlásának gyorsulása, és mindezek válogatás nélküli elérhetősége az internet segítségével, az emberekben azt az érzést kelti, mintha mindenhol, mindennel kapcsolatban gyakoroltak volna valamiféle – azóta már feledésbe merült – tevékenységet. Ez azonban régen is távolt állt a valóságtól, az idővel pedig egyre inkább kivesztek azok a szokáscselekmények, amelyeknek hatékonysága nem bizonyult hihetőnek.

Amikor a különböző népi szokásokat szisztematikusan kezdték gyűjteni, a mágiának mindenre kiterjedő érvényessége már rég elmúlt. A természeti erők működésének, a betegségek okainak tudományos felismerése megkérdőjelezte a varázslás létjogosultságát, a különböző egyházak pedig vallási alapon tiltották gyakorlásukat.

Máig megfigyelhető továbbélésük egyik formája az üzlet (megfelelő körítéssel mindent el lehet adni a megfelelő célcsoportnak), valamint a babona, amelyről

vallás és tudomány egyaránt elítélően nyilatkozik, az emberek pedig szinte személyre szabottan hisznek vagy nem hisznek benne. A másik pedig a játék.

A kutatók már a néprajztudomány bölcsőjénél megfigyelték, hogy azok a tevékenységek, amelyeknek a közösség valóban hitelt ad, az életük teljében lévő vagy idős/bölcs emberek hatáskörébe tartoznak. Ahogyan fogy az egyes cselekmények „erejében” való hit, úgy száll a tevékenység egyre fiatalabb korú szereplőkre, lesz belőle az ifjú- vagy gyermekkort megszépítő játék: párválasztó, egészségvarázsló, időjárásjós, bajelhárító, termékenységnövelő „rituálé”.

A tél, a növekvő sötétség egykor félelmet keltő, ma inkább több energiát felemésztő évszaka, a kevesebb munka, több ráérő idő ismét kedvez a különféle közös munkáknak és a különböző játékos szokáscselekményeknek. Mielőtt lelkesen nekilátnánk a téli népszokások felelevenítésének, gondoljuk végig: akarjuk-e családunk vagy jószágunk termékenységét a karácsonyfa alá tett Luca-búzával, vagy a regös énekek pajzán kiszólásaival biztosítani, netán a körünkben élő valóságos(!) boszorkányok kilétére az éjféli misén fényt deríteni. Ha igen, elég „ráguglizni” a neten.

Marx Mária

Egyházunk gazdag a példaképekben, tanúsítják ezt az utóbbi idők boldoggá és szentté avatásai – Szent II. János Pál pápa, Kalkuttai Szent Teréz anya, Boldog Batthyány-Strattmann László, Boldog Brenner János, Szent VI. Pál pápa – továbbá azok, akik reményeink szerint a közeljövőben lesznek oltárra emelve, mint Mindszenty József bíboros, Márton Áron püspök, Kaszap István és sokan mások. Életük biztasson bennünket, hogy tőlünk sem áll olyan messze a szentté válás lehetősége, pusztán el kell határozzuk magunkat.

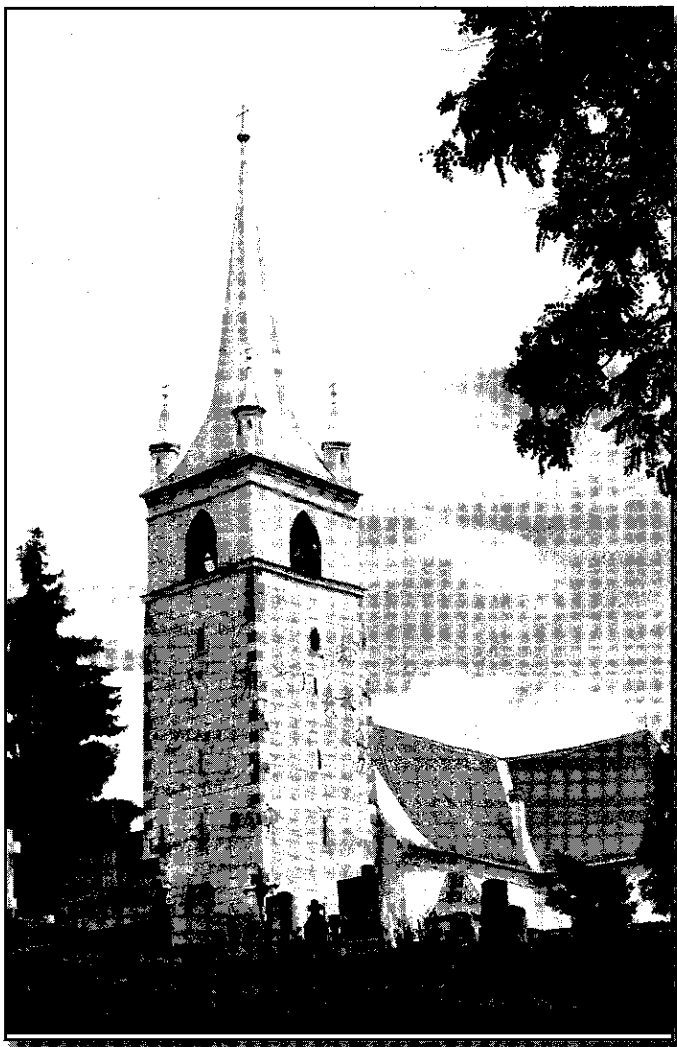
Kovács József káplán

Csík – Gyergyó, és ami azon túl van - III. rész

Vasárnapra pihenő napot terveztünk, ami azért is jó volt, mert elég változékony volt aznap az időjárás. Délelőtt szentmisét tartottam a gyerekeknek és nevelőiknek a gyermekotthon kápolnájában. A nem mesze lévő örmény katolikus templomot is nyitva találtuk. Az örmény népesség a XVII. század végén telepedett meg Erdély több városában, amikor Moldvából a török pusztítás elől menekülve bebocsátást kértek Apafi Mihály fejedelemtől. Ő szívesen fogadta a főként kereskedelemmel foglalkozó betelepülőket. Gyergyó-szentmiklóson 1730-1734-ben építették fel fallal körülvett, barokk stílusú templomukat régi fakápolnájuk helyén. Bár a liturgiát sajátos keleti rítusuk szerint végezték, ahogy a nevük is mutatja, szervezeti egységben vannak a katolikus egyházzal. Ma már nincs saját papjuk, az egyik helyi katolikus plébánia káplánja jött szentmisét tartani a közösség számára. Ebéd után végül csak kimozdultunk, és célba vettük a falu fölötti hegyen található kápolnákat.

Alig értünk azonban a település határáig, újra zápor kerekedett. De nem tartott sokáig, és miután egy fa védelmébe húzódva átvészeltük, indultunk is tovább. A kálvária stációit követve hamarosan felértünk a hegyre, és kitárult előttünk a Gyergyó-medence. Itt tudatosult bennünk, hogy mennyire mások itt a léptékek, mint odahaza. Alig távolodtunk el a várostól, és magasabban voltunk, mint a Kékestető. Az 1060 méter magas hegytetőn két kápolnát is találunk egymás mellett. A Szent Anna

tiszteletére szentelt kápolna a római katolikus híveké, a másikat az örmény közösség építtette. A hegygerincen folytatva az utat, hosszabb túrára is

lehet indulni innen. Nekünk erre most nem volt időnk, így egy másik úton visszatértünk a városba. Elhaladtunk a gimnázium épülete előtt, ahol a 2013-ban a Himalájában elhunyt hegymászó, Erőss Zsolt emléktábláját láthatjuk. Az eddigi legeredményesebb magyar hegymászó, aki kilenc nyolcezeres csúcsot hódított meg sikeresen, egyet múltabbal, itt végezte középiskolai tanulmányait.

A hétfői nap szintén esősnek ígérkezett, legalább is a magasabb hegyi régióban. Ezért egy autós napot

kellett beiktatnunk, Csíkszereda felé haladva sorra vettük a falvak történelmi emlékeit. Első állomásunk Csíkkarcfalva volt. Egy gótikus erődtemplomot találunk itt, Szűz Mária tiszteletére szentelve, ahogy a legtöbb templom Csíkban, tanúskodva égi édesanyánk tiszteletén keresztül az itteni székelyek mély katolikus hitéről. A szépen felújított templom ma is őrzi a gótikus stílus jegyeit, belseje már a barokk-kori átalakítás képét mutatja. Érdemes körüljárni a templomot övező fal gyilokjáróján is. A következő falu Csíkmadaras volt. Itt a középkori kerítőfal mögött már egy barokk templomot találunk. A templomot körülvevő temetőben ott láthatók a régi síremlékek. Igazi különlegesség Csíkrákos temploma. Ezt a templomot is lőréses kőfal övezi. A templom szentélyén és hajóján román és gótikus stílusjegyeket láthatunk, de tornya valószínűleg, jóval korábban épült. Eredetileg védelmi célokat szolgáló őrtorony lehetett, melyhez hozzáépítették a templomot. Amik azonban igazán

érdekessé teszik, azok a tornyot borító festett ábrák. Égítetek (Nap, Hold, csillagok), állat- és emberalakok egymásra épülő rendszere a feltevések szerint egy táltos beavatást jeleníti meg, ahogy földi terekről, lelki útja során, felemelkedik az égi szférákig. Madéfalván a székely történelem egy tragikus eseményének az emlékművét találjuk. Mária Terézia uralkodása idején a szabad székelyeket erőszakkal akarták besorozni a birodalmi határőrségbe.

Amikor emiatt
fellázadtak, Madé-
falvánál fegyverrel
verte le őket a
hadsereg. Az
összezsapásnak több
mint 200 áldozata volt.
Ezután nagyon sokan
elmenekültek a
moldvai Bukovinába,
ahol öt falut
alapítottak. Az
emlékmű felirata latin
nyelven hirdeti a
SICULICIDIVM,
vagyis székelyirtás
emlékét. Ha az S betűt
leszámítva összeadjuk
a felirat betűinek római
számértékeit, akkor
megkapjuk az
évszámot: 1764.

Ezután Csíksomlyóra értünk, mely az utóbbi évtizedekben a magyarság legjelentősebb nemzeti kegyhelyévé vált. A Pünkösdi ünnepét megelőző szombaton a Kis-Somlyó és a Nagy-Somlyó közti nyeregben tartott szentmisén évről-évre mintegy félmillió zarándok vesz részt. A búcsújárás hagyománya egészen 1567-ig nyúlik vissza, amikor az unitárius hitre tért erdélyi fejedelem, János Zsigmond sereget küldött az áttérni nem akaró katolikus székelyek ellen. A székely csapatok a Hargita egyik hágójánál, a Tolvajos-tetőn, István

pap vezetésével legyőzték a fejedelmi seregeket. Ezután ide jöttek hálát adni a Szent Szűznek. Először a barokk kegytemplomba tértünk be. Csendes hétfői nap lévén, csak néhány imádkozó ült a padokban, akikhez mi is csatlakoztunk. Majd tiszteletünket tettük a Szűzanya kegyszobránál. Ezután indultunk el a hegyre vezető úton a két ősi kis kápolna felé. Az alsó kápolnáig jutottunk, amikor elkapott bennünket az eső. Hosszú ideig szorongtunk az ereszt alatt, mire lecsillapodott valamennyire, és tovább tudtunk menni a Szent Szalvátor kápolnához, majd a nyeregbe, a szabadtéri oltárhoz. Késő délután

még egy városnéző sétát tettünk Csíkszeredában. Elsétáltunk a középkori alapokra épült Mikóvár, amely helytörténeti múzeumnak ad helyet. Majd felkerestük a Makovecz Imre által tervezett, modern templomot. Ide sikerült bejutnunk, mert a hívek már az esti szentmisére gyülekeztek.

Aztán visszautóztunk a szálláshelyre, ahol este még egy élményben lehetett részünk: megnézhettünk egy igazi, kemencés kenyérsütést, amit Tamás le is filmezett.

*fotó: Gedeon Tamás
szöveg: Szalai Attila*

Tudta?

Az Országos Nép- és Családvédelmi Alap, rövidítve ONCSA 1940-1944 között a nagycsaládos falusi nincstelenek támogatására, a születések számának emelésére és gyermekvédelmi célokból alapított állami szociális szervezet volt. 1941-1943 között a terv keretében kb. 12 ezer típuslakást építettek telepszerűen a rászoruló családoknak, 30 éves kamatmentes kölcsön alapján. A títusstervekhez a tájegységenkénti falusi lakóházak szolgáltak mintául. Több ezer család jutott földhöz, és közel 12 ezer ember kapott a gazdálkodáshoz szükséges állatállományt. Fiatal házasságoknak kölcsönt, gyermekeknek segélyt nyújtottak. Közjóléti szövetkezeteket hoztak létre. Egyidejűleg nép- és családvédelmi pótadót vezettek be, továbbá az állami illetékekből befolyó jövedelmek 27%-át az ONCSA pénzügyi fedezetére fordították. A telepeken élők életmódját, és gazdálkodását folyamatosan ellenőrizték és tanácsadással támogatták. Az építkezéseknek a II. világháború vetett véget. A program keretében épültek például a zalaegerszegi Péterdombon az ún. ONCSA-házak. *(hu.wikipedia.org szócikke alapján)*

Visszaemlékezések objektíven?

A zárandók. Loyolai Szent Ignác visszaemlékezései, Vigilia, Budapest, 2001.

Minden emberi produktum magán viseli a személyességet valamilyen módon. Ha számokat írunk le, akkor a kezgyeink beszél valamit rólunk: izgatottak vagyunk-e, szabálykövetőek vagy kiegyensúlyozott a személyiségünk. Vagy csak pillanatnyi állapotunkat is, de valahogy rögzíti munkánk.

Nagyon régen született egy írás, amit lefordítottak magyarra is. Ezt az „írást” valaki diktálta valakinek. Életének utolsó 2-3 évét meséli el a leginkább megfogható módon: egyes szám harmadik személyben beszélve önmagáról. Próbáljuk csak ki: ha valamilyen helyzetben nem látunk magunk előtt utat, hamar segítség lehet, ha előveszünk két lapot. Egyikre egyik nap ráírjuk az érveinket a dolog mellett, másik nap pedig egy újabb lapra felírjuk a dolog ellen szóló érveinket, és a harmadik nap nézzük meg, mit is alkottunk és hová húz jobban a szív, mi mellett döntünk. Ez a fajta távolságtartás önmagunktól jól tesz nekünk. Ugyanígy van, ha idegen nyelven kezdjük átgondolni a bennünket foglalkoztató dolgokat, mert más perspektívába kerülünk a gondolkodásunk megváltozásával, amit a „nem anyanyelv” használata okoz. Ugyanígyen jótékony, ha egyes szám harmadik személyben beszélünk magunkról. És szórakoztató is!

Tehát, ne ijedjünk meg: 1553 és 1555 között született tollbamondás eredménye egy könyv, amelyben Lukács János SJ új fordításában egy irtó modern, gondolkodó, önmagát elviselő, Isten Országáért, vagyis a környezetében élőkért dolgozó, a társaiért felelősséget vállalni tudó felnőtt korában megtért férfiról olvashatunk, aki a Jézus Társasága rendet alapította. Nyelvezete vagy szerkesztése töredékesnek tűnhet, de követhető, érdekes és őszinte. Olykor misztikus. Saját belső küzdelmét,

időtöltéseit, Isten-tapasztalatát, a Miasszonyunkhoz fűződő alapvető kötelékét tálcán hozza elénk, és adta Testamentumként, hagyaték-ként főleg azoknak, akik a Jezsuita rendhez tartoznak Isten dicsőségére és az emberek javára. Lebilincselő írás, könnyen kézbe vehető, körülbelül száz oldal. Kritikai jegyzetekkel, kommentárokkal, utószóval együtt majdnem kétszáz. Van benne kortársaktól megemlékezés is. De nyoma sincs benne a megfoghatatlan pátosznak, nincs benne szemfényvesztés, nincs benne magamutogatás. A könyv attól olyan letehetetlen, hogy érződik rajta az eredetiség, mely minden ember sajátja lehet, ha önmagához hű. (A jegyzetelő hol spanyol, hol olasz nyelven rögzítette az elhangzottakat. Emiatt is kuriózum e könyvecske.) Ignác atya emberi fényképe ez a diktált önéletrajz, amit nem is biztos, hogy a szent valaha elolvasott! (Föl-alá járkálva adta közre mondandóját.) Ezért érezhetjük úgy, hogy nahát, én ezt az embert megismertem és közben az az érdekes, hogy önmagamhoz is közelebb jutottam! Mert ha ő ennyire egyszerűsége törekvő, de ugyanakkor a pontosság is hajtja az őszintesége miatt az önmagáról való beszédben, akkor ez valahogy engem is erre ösztönöz életemben! Hosszú, időigényes utazásai során messzire eljutott lábaival és felismeréseivel. Szolgált Isten akaratát, melyet keresett és formálódó közösségét, mely hamarosan 480 éves létét ünnepelheti szerte a világon.

Istennek hála értük!

Igazából Isten kegyelme van velünk az olvasás során, ahogy egy őszinte, egyszerű ember jelenlétében talán magunkat is tisztábban látjuk szakadt ruhánkkal, sebes talpunkkal, felfelbukó igaz örömeinkkel. A korszakról is remek leírást ad. Útinapló, kalandregény, önéletrajz, elbeszélés, fejlődésregény és zárandókút-féle is egyben.

Ignác atya fiatalabb társai kérésére állt neki elmondani életét, de három szentmisét is kért tőlük erre a célra: mit éreznek, vajon tényleg Isten akarata ennek a megírása?

Olyan embert ismerhetünk meg, aki egy nagyon ismert szent lett. És ahogy olvassuk, azt is láthatjuk, hogy mennyire hasonlítunk rá, és mennyire nem volt könnyű az élete! A szentség nyomai előttünk hevernek, és valljuk be, hogy ez vonzó! Felnőtt korában tért meg, és hűsége ezek után töretlennek látszik az Istenkeresésben és az imában.

Szeretettel ajánlom ezt a hagyatékot mindannyiunknak! Íme pár sor Tőle, a Zárandoktól:

„...Ideje egy részét írással töltötte, más részét imával. És a legnagyobb vigasztalást az jelentette számára, hogy az eget és a csillagokat nézte, amit gyakran, hosszú ideig tett, mert ilyenkor nagy erőt érzett magában Urunk szolgálatára. Gyakran gondolt elhatározására, szeretett volna már teljesen egészséges lenni, hogy útnak indulhasson.”

S. Ivancsics Evelin

JÓ VOLT OLVASNI!

Arturo Mari: Találkozunk a Paradicsomban

Karol József Woytilát negyven évvel ezelőtt, 1978. október 16-án választotta meg a konklávé a katolikus egyház 264. pápájává. Szent II. János Pál pápa liturgikus emléknapja október 22-én van, ezen a napon került sor ugyanis a Szent Péter téren ünnepélyes beiktatására.

10 évvel ezelőtt jelent meg Magyarországon az első hivatalos pápai fotográfusnak, Arturo Marinak visszaemlékezése a szent pápáról, melyet ma is érdemes kézbe venni.

Nem hagyományos értelemben vett memoár e könyv. A lengyel költő, fordító Jarosław Mikołajewski kérdezi a pápa személyes jó barátját, a mindig megbízható, hűséges, diszkrét, odaadó Marit.

Hogy mennyire igazak a fényképészre a fenti jelzők, igazolja az az eset is, ami az 1981. május 13-i merénylet után történt. Arturo természetesen ezekben a drámai percekben is a pápa közvetlen közelében tartózkodott. Később így idézte fel a vele történeteket: „Attól függetlenül, hogy a megrázkódtatás és a kaosz ellenére sikerült felvételeket készítenem, problémákat okozott a fotók későbbi publikációja is. Mindenki meg akarta őket kaparintani, csillagászati összegeket ajánlottak értük, de a pápa szenvedéséből én még véletlenül sem szerettem volna üzletet csinálni.” Ehelyett Somalo bíboros felhatalmazásával a világ minden ügynöksége kapott tőle három ingyen képet...

Szent II. János Pál pápa különösen közel érezte magához a fotóst.

Amikor egyik útja során az amerikai elnök, Bill Clinton megkérdezte, hogy ki ez, a pápa így válaszolt: „Ő Arturo. Olyan, mintha a fiam lenne.”

Igen. Bár a pápa legszűkebb „családi köréhez” tartozott a fotográfus, soha sem élt vissza a helyzetével. Tudta például, hogy a legszemélyesebb imádságai pillanatában, a Krisztussal való találkozásai során soha nem zavarhatja a pápát.

Arturo Mari sok érdekes találkozást, szituációt mutat be nekünk, s megrendítő eseményeket is elmesél.

Ilyen például az, ami sógornőjével történt. Az ecuadori hölgy rákbeteg lett. Az orvosok már lemondtak róla, s csak néhány hetet jósoltak neki, hiszen az áttétek az egész testben szétterjedtek. A hír hallatára Corina, Arturo felesége azonnal repülőre akart szállni, de indulás előtt megkérdezte, vihetne-e a nővérének egy olyan tárgyat, ami a pápáé volt. Miután engedélyt kapott, egy kendőt és egy rózsafüzért vitt magával. A kendőt a beteg mellkasára helyezték, s elmondták a rózsafüzért. A betegség csodás módon visszahúzódott, s Mecita újra jární kezdett. A könyv írásakor már majdnem egy év telt el a gyógyulás óta...

Egy másik alkalommal egy szintén daganatos angol hölgyet szállítottak egy brit hadigéppel a Vatikánba. Már csak órái lehettek hátra. A szent pápa csak ennyit mondott: „Imádkozzunk együtt.” Aztán miután megsimogatta és megáldotta a beteget, visszavitték

Angliába. Sokan úgy gondolták, a hazautat sem éli túl. A hölgy pedig azóta egy rákellenes központot nyitott Londonban...

Ne feledkezzünk el szent II. János Pál pápa humoráról sem!

„... Akkor is vette a lapot, ha éppen mások szerették volna bevonni a játékba. Amikor például Bonóval, a U2 zenekar frontemberével találkozott, minden további nélkül átvette és magára tette az énekes jellegzetes szemüvegét. Emlékszem, ezen mindnyájan jól derültünk.” Természetesen ezt a jelenetet is megörökítette Arturo Mari, s többek közt ez a kép is megtekinthető a kötetben.

Vagy: „Egyszer Ronaldo, a világhírű futballista nyújtotta be kérelmét: óhaja az volt, hogy édesanyjával együtt járulhasson II. János Pál elé. „Ronaldo, az meg ki?” – tette fel viccesen a kérdést a titkárának a pápa. Aztán persze, elfogadta a kérelmet, a találkozó alatt pedig hatalmas örömmel fogadta a híres focista ajándékát – csapatának mezét. Viszonzásul természetesen Ronaldo is rózsafüzért kapott.”

„Totus tuus.” (Egészen a Tiéd.) Ez volt Szent II. János Pál pápánk jelmondata. S erről a szeretetről beszélt az élete.

Ha Karol Woytila pápává választásának 40. évfordulójára emlékezve kézbe vesszük Arturo Mari sok-sok különleges fotóval illusztrált könyvét, ismét felidézhetjük a számunkra oly kedves lengyel pápa alakját. A nagyszerű embert. A szentet.

Dömötörfi Nóra

A zalaegerszegi kórház kápolnája

Zalaegerszegen az 1886-ban épült új kórház 1909-ben bővítették. Az intézményben a betegek ápolását az Isteni Megváltóról Nevezett Nővérek Kongregációja látta el. Az épületben kialakított kis kápolnaszobában a nővérek és a betegek számára egyaránt lehetőség volt hitéletük gyakorlására. A beteglétszám növekedésével azonban a kápolnaszoba kicsinek bizonyult, és egyre sürgetőbbé vált a kórház területén egy önálló kápolna felépítése. Legáth Kálmán apátplébános és Mária Dária, a nővérek főnöknője 1911 nyarán adománygyűjtési engedélyért folyamodott a vármegye alispánjához, amit szeptember 2-án meg is kaptak. Az engedély 60 napig az egész vármegye területére érvényes volt. Három gyűjtőkönyvvel hat személy végezte a munkát. 1911. szeptember 7-e és november 6-a között 1930 korona 84 fillér gyűlt össze, ám ez az összeg „jámbor szándékuk keresztül vitelére még mindig nem elég.” – olvasható közel fél évvel később, 1912. március 4-én a városi képviselőtestületnek benyújtott újabb kérelemlevélben. A folyamodványt – melyet egyúttal a Törvényhatósági Bizottságnak is megküldtek – Mária Dária főnöknő, Legáth Kálmán apátplébános, Gráner Adolf kórházigazgató, valamint Galambos Géza gondnok írta alá, a következőkkel indokolva kérésüket: „Zalaegerszeg rendezett tanácsú város által fenntartott közkórháznál a kápolna oly kicsiny, hogy abba a betegápolásra hivatott apácák is alig férnek be, annál kevésbé

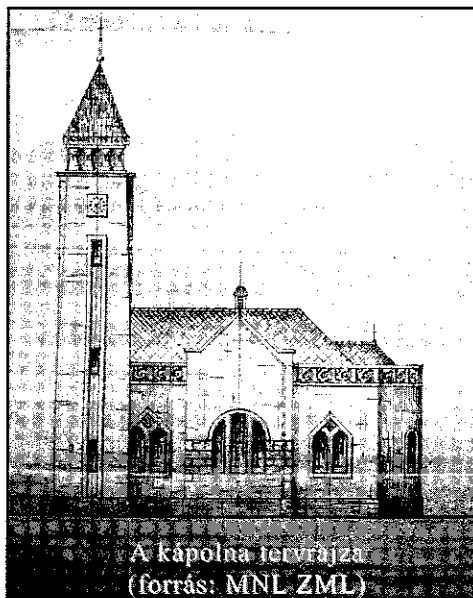
az ágyhoz nem kötött, és az ágyból fölépült betegek... ennél fogva: a zalaegerszegi közkórháznál működő Isteni Megváltó társaságbeli apácák a kicsinynek bizonyult kápolna nagyobbítását, illetve a kis kápolna helyett, rendeletetésének megfelelő nagyobb kápolna építését határozták... Az előadottak után azzal az alázatos könyörgéssel járulunk a Törvényhatósági Bizottsághoz, hogy a kápolnánk fölépítési költségeihez a megyei pénztár is némi összeggel hozzájárulni kegyeskedjék.” A városi tanács 1912. március 28-án tárgyalta a kérelmet, ez alkalommal 1000 korona támogatást szavaztak meg egy új kápolna építésére. Két hónappal később, május 13-án a vármegyei betegápolási alaptól 500 korona hozzájárulásról döntöttek. A következő évben, 1913-ban a Karácsonyfa Egyesület tíz tagja 431 koronát gyűjtött az építés költségeire. Mikes János szombathelyi püspök 2000 koronával támogatta a kápolna alapot. Az összegyűlt

adományokból el lehetett kezdeni az építkezést, „így a lábadozó betegeinknek és közkórházunk önfeláldozó irgalmas nővéreinek is meg lesz az oly régóta várva várt örömük” – olvasható a Karácsonyfa Egyesület gyűjtési összesítőjén.

A háború előestéjén, 1914. április 9-én a Magyar Paizs „Hivatalos” rovatában versenytárgyalási hirdetmény jelent meg a kórház területén építendő kápolnára. A közlemény tartalma kiemeli, hogy az ajánlattételi idő 1914. április 30-án déli 12 órakor jár le. A nyertes vállalkozó köteles az építkezést a vele kötött szerződésnek egyházmegyei jóváhagyása után azonnal megkezdeni, és 1914. szeptember 30-án a kész épületet a kórházi bizottságnak átadni.

A versenytárgyalás nyertesei a Wassermann és Szunyog, valamint a Fuchs és Grósz zalaegerszegi vállalkozók, illetőleg a budapesti Farkas és Társa Vasszerkezeti Gyár lettek. Az épületet Morandini Tamás tervezte. Elismert építéssként dolgozott városunkban; több, a városképet meghatározó középületet és lakóházat tervezett. (Az olasz származású építészről Megyeri Anna: „A földre építek, az égben bírom” c. monográfiájából mindent megtudhatunk.)

Kezdetét vette az építkezés, de 1914. szeptember 30-ára befejezni nem tudták, az épület kivitelezőit – Breiner Benőt és Varga Gyulát – behívták katonának. A kivitelezők távolléte miatt nem állt le az építkezés, Varga Gyula édesanyja szervezte, irányította a falazáshoz szükséges, téglá és homok szállítását.

A kápolna tervrajza
(forrás: MNL ZML)

A következő év nyarán elkészültek a Farkas és Társa Vasszerkezeti Gyárában a kápolna ablakai. Legáth Kálmán 1916. november 9-én a püspöknek küldött pénzügyi beszámolójában írja, hogy a kápolna szerkezetkész állapotú, a belső munkálatok még nem készültek el, „mivel a vállalkozó és az építész hadba vonultak.” Az épület a háború okozta gondok – szállítási nehézségek, nyersanyaghiány stb. – miatt két évig ebben az állapotban maradt. A nyersanyagárak megemelkedése miatt további adománygyűjtés vált szükségessé, a kápolnaalap kimerülőben volt. 1918. augusztus 4-én vasárnap, a Baross-ligetben jótekonny célú népünnepélyt rendeztek a kápolna javára. „Borral és terménnyel adakoztak a türjei, zalavári, kapornaki apátságok, a zalamerényei káptalani birtokok” és sokan mások, mintha dacoltak volna a háború okozta ellátási nehézségekkel. Az ünnepség összes bevétele 40.751 korona

Az egykori kápolna fényképe
(Göcsényi-művelődési ház)

volt, ebből a tiszta jövedelem 26.868 koronát tett ki.

A közadakozásból épült kápolna az 1919-es év elejére készült el. Február 26-án a kórházi bizottság ülésén Legáth Kálmán apátplébános, mint a kápolna építészeti bizottságának vezetője bemutatta a zárszámadást, megköszönte a kórházat vezető apácák fáradhatatlan gyűjtőmunkáját, a polgármester támogatását.

A kórházi betegek és az őket ápoló szerzetesnővérek számára létesült kápolnában hétköznapi reggel volt szentmise, vasárnap a környék

lakói számára is nyitva állt. Géfin Gyula és Pehm József voltak az első lelkészei. Nincsenek adataink arra vonatkozóan, hogy mikor és ki áldotta meg a kápolnát. Mikes János püspököt 1919 februárjában – az átadással egy időben – mint „ellenforradalmárt” internálták, helyette vélhetően Legáth Kálmán végezte a szertartást.

1950-ben a szerzetesrendek feloszlásával, az Isteni Megváltó Leányai Kongregáció, betegápolással foglalkozó szerzetesnővérek működése is megszűnt a kórházban. Távozásuk szakmai és emberi szempontból egyaránt nagy veszteséget jelentett az intézmény számára. A nővérek távozását követően a kápolna megmaradt, de funkcióját veszítve a kórház gyógyszerárává alakították át. 1974-ben, az új rendelőintézet építésének megkezdése előtt robbantással bontották le.

Csomor Erzsébet

Imádság Szent Mártonhoz

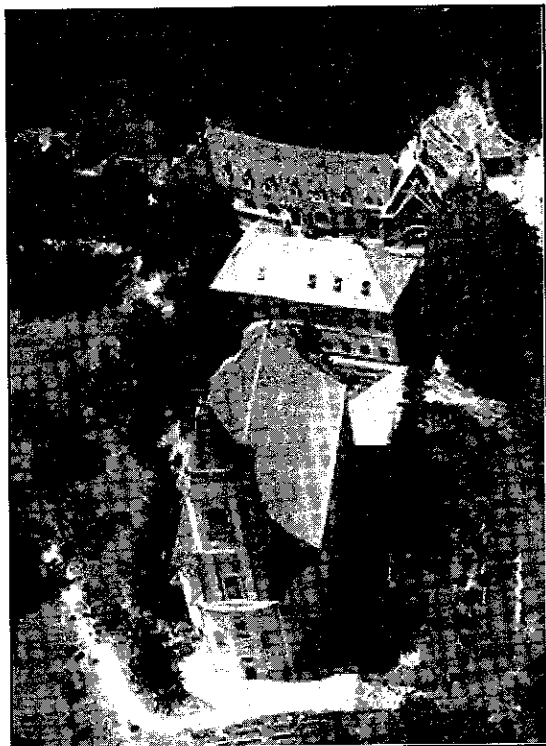
Mindenható jószágos Istenünk! A Te dicsőséged megmutatkozott Szent Márton püspök életében és halálában egyaránt. Ő megdicsőített Téged akkor, amikor pogány szülők gyermekeként beállt a hittanulók közé és szorgalmasan ismerkedett tanításoddal. Megdicsőített akkor is, amikor hitűjoncként megosztotta köpenyét a didergő koldussal. Megdicsőített szerzetesi életével, papi és püspöki szolgálatával egyaránt. Amikor igédet hirdette, gyakorolta a felebaráti szeretetet, betegeket gyógyított, halottakat támasztott, haragosokat kibékített, mindig a Te dicsőségedet kereste, miként Szent Fiad, Jézus: „megdicsőítettelek Téged a földön: a feladatot, amelynek elvégzését rám bízad, elvégeztem” (Jn 17,4).

Add meg, Urunk, nekünk is, akik Szent Márton egyházmegyéjének papjai és hívei vagyunk, hogy egész életünk istenimáadás, istendicsőítés legyen. Amikor imádkozunk, amikor igédet hirdetjük vagy hallgatjuk, akkor kötelességeinket teljesítsük, amikor jót cselekszünk embertestvéreinkkel, amikor bántalmazóinknak megbocsátunk és a bántalmazokat békével tűrjük, amikor életerő tölt el bennünket és amikor a sír felé hanyatlik földi életünk: mindenkor a Te dicsőségedet szolgálhassuk.

Szent Márton püspök! Amikor haldokoltál, tanítványaid sirva kérték: ne hagyd őket árván! Most, sok-sok évszázaddal halálod után mi is meghatott lélekkel kerünk, ne hagyd minket árván! Imádkozz értünk, hogy megmaradhassunk és megerősödhessünk az igaz hitben, a töretlen reményben és a tevékeny szeretetben. Imádkozzál egyházmegyénkért, hogy bőséggel szülessenek itt új papi és szerzetesi hivatások.

Mennyei Atyánk! Tekints kegyesen igaz szolgád közbenjárására és add, hogy az ő nyomdokain járva kövessük Megváltó Krisztusunkat és Szent Mártonnal együtt egykor mi is az üdvözültek seregébe jussunk!

Szent Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Ámen.

forrás: hu.wikipedia.org/wiki/Homokkomárom

Zalai zarándokhelyek- Homokkomárom

A templom kegyképe 1722-ben, a jelenlegi templom alapjainak ásása közben került elő, a legenda szerint épségben az ott lévő hársfa gyökerei közül. A 40x60 cm-es nagyságú, a 17. századból származó képet, mely a kis Jézust tartó Szűz Máriát ábrázolja, csodatevő képként tisztelték a 18. században. A képet többször levitték az alsó kápolnába, de éjszakánként mindig visszajött előbbi helyére. Ezt a Mária-képet tették a templom elkészültekor, talán 1744-ben a fő oltárra (melyet a hársfa helyére építettek), és azóta is ott van.

Szent Félix gyermekszent ereklyéjét XIV. Benedek pápa ajándékozta Koptik Ottó egykori celldömölki apát közbenjárására Homokkomáromnak 1751-ben. Az ereklyét először Nagykanizsára vitték, majd onnan pünkösöd harmadnapján, június 2-n a jelenlegi helyére díszes körmenetben.

LELKEM OTTHONA: HOMOKKOMÁROM

1988. április 13. óta Magyarország nemzeti engesztelő kegyhelye a Magyarok Nagyasszonya, a világ győzelmes királynője tiszteletére – olvashatjuk a kegytemplom bejárata fölött elhelyezett táblán. A csíksomlyói Szűzanya szép Zalába helyezett „cselédleányaként” vajon hol máshol keresnék, találnék menedéket, mint a Zalaegerszegtől 45 km-re levő Homokkomáromban...?

A történet Botfán kezdődött 1993-ban. A Nyolc Boldogság katolikus szerzetes közösség gyakran látta vendégül házaspárunkat a szépen felújított Hűvös-Kastélyban, időnként emlegették „a másik”, homokkomáromi házukat. Férjem megígérte, hogy egyszer elmegyünk oda, mert már akkor nagyon kíváncsi voltam. Váratlan halála miatt csak 1997 nyarán jutottam el egy 13-i engesztelő szentmisére, amikor szívem-lelkem elvarázsolódott. Azután hosszú szünet következett. 2000 december 13-án reggel arra ébredtem, hogy „valaki” felszólít:

„Azt akarom, hogy ma gyere el Homokkomáromba engesztelni!” Nagyon meglepődtem. Nem értettem, de engedelmessé lettem. Ekkor hirdette az akkori plébános, Szűcs Imre atya, hogy a hívek adományaiból felújítandó keresztúti stációk közül csak négy „kelt el”, aki szeretné, van még lehetőség. Azonnal tudtam, hogy ezért kellett eljönnöm, mert erdélyi családi örökségemből mindenképp tizedet szántam Istennek. Így „vásároltam meg” a hatodik stációt, egy talpalatnyi földet szép Zalában, ami misztikus módon köt össze messzi szülőföldemmel, elhunyt Szeretteimmel, gyökereimmel és az Éggel már itt, a földön.

Immár 18 éve járok a homokkomáromi Szűzanyához „raportra és instrukcióra”, ahogy viccesen mondani szoktam, s ahogy egy hű cselédhez illik. Mintha igazi, földi édesanyám és nagymamám fogadna, olyan érzés kerít hatalmába: az édes otthon időtlensége, biztonsága, melege, végtelen

szerelete. Plébánosok jöttek-mentek, szónokok, gyóntató és miséző atyák, és tengernyi imádkozó lélek, ennyi év alatt sok az ismerős arc, akikkel „Valaki” összeköt. A szeretet szinte tapintható!

A fatimai engesztelés forгатókönyve az évek során alakult ki: délután lassan gyülekeznek a zarándokok, folyamatosan tódul a végül több százra, ezresre duzzadó imádkozó tömeg. Rózsafüzér, 17 órától keresztút, 18:30-tól szentmise, körmenet, majd ima (litánia) a káromkodásokért és istentelen beszédekért, szentségi áldás, dombos Zala, pápai, magyar és székely himnuszok eléneklése, kegytárgyak megáldása, végül 21-22 óráig a Nyolc Boldogság Község Batthyány-Strattmann László kápolnájában szentségimádás a betegekért. Minden hónap 13-án különleges kegyelmekkel enged haza égi Édesanyánk, hála és köszönet érte!

Buksa Ildikó Katalin

Zarándoklat Homokkomáromba

Plébániánk Szent Anna cursillos csoportja minden hónap 13-án Zalaegerszegen a Kertvárosi templomban köszöntötte a Szűzanyát. Október hónapban, rendhagyó módon, a nagykanizsai cursillos testvérek kedves meghívására Homokkomáromba zarándokoltunk a hozzánk csatlakozott néhány testvérrel együtt, engesztelni és köszönteni a Szűzanyát.

Szikrázó napsütésben, szinte nyári melegben indultunk külön busszal Zalaegerszegről. A buszban elmondott rózsafüzér imáinkat – ki-ki saját szándéka mellett – az éppen akkor tartandó 15. kaposszentbenedeki férfi cursillo valamennyi tagjáért ajánlottuk fel, éppúgy a kegytemplomban bemutatott szentmisét is.

A homokkomáromi templomdombhoz érve, láttuk a mezei úton gyalogosan érkező, Kiskanizsáról indult zarándokokat. Az őszi napsütésben a kegytemplom, a kolostor, a keresztút stációi szinte belesimultak a fákkal, bokrokkal borított dombok ölelésébe. A Kisboldogasszony-templom, a Dunántúl egyik legjelentősebb engesztelő központja, 1702-től vált

ismert zarándokhelyé, amikor egy fakápolna alapjainak ásásakor egy hársfa gyökerei között bukkantak rá a ma is látható Mária képre. Feltehetően a törökök elől rejtették el 1526 körül, mintegy 170 évig pihent a földben. A templomban a főoltáron látható, üvegre festett kegykép Dürer „Körtés Madonna” című képének a másolata.

Megérkezésünk után hamarosan kezdődött a keresztút. Jézust kísérve a Kálvárián, a keresztutat vezető atyától a ma emberéhez szóló, mindennapi életünkre lefordítható gondolatokat hallottunk. A zsúfolásig megtelt kegytemplomban a szentmisét Stróber László plébános atya három társával koncelebrálta. Ő éppen 20 esztendővel ezelőtt mutatott be szentmisét a Kegytemplomban. Jelen voltak és szolgáltak a Nyolc Boldogság közösség, akiknek kolostora a templommal szemben áll.

László atya homíliájában a Szűzanyáról, mint a szép szeretet anyjáról beszélt. Az ő odaadó szeretetének köszönhetjük szent fiát, Jézust. Mária ott volt Kánában, a menyegzőn, ahol Jézus első nyilvános csodája történt. Látva, hogy a korsókból fogy a bor, így

szólt az aggodalmaskodó szolgálkhoz: „tegyetek meg mindent, amit csak mond!” Ez az intelem nekünk is szól: töltsük meg mi is kiüresedett korsóinkat szeretettel, odaadással, éljünk Jézus tanítása szerint.

Stróber atya megemlékezett az őszi hónapok Mária-ünnepeiről. Külön kiemelte októbert, a rózsafüzér hónapját. Rámutatott, hogy a rózsafüzér egyfajta mankó, segítség számunkra, imádkozva végigkísérjük Jézus életét fogantatásától a kereszthaláláig, majd dicsőséges feltámadásáig. Imádkozzuk rendszeresen, a Szűzanya bizalmát, segítségét kérve.

A lélekemelő szentmise után az engesztelés körmenettel folytatódott, az Oltáriszentséget és a Szűzanya virágokkal díszített szobrát kísérték a zarándokok. Hazaindulva megköszöntük, hogy közösen, együtt imádkozhattunk, énekelhettünk, dicsérhettük az Urat!

Nagyon jó volt találkozni a cursillista testvérekkel, szeretettel, öleléssel üdvözölni egymást a legközelebbi találkozás reményében.

*Szent Anna cursillos csoport
nevében Bangó Józsefné*

Ami az én családomat illeti...

...nagyszüleimmel, keresztszüleimmel egy házban élünk, mégis külön, ugyanis mindenki önálló háztartást vezet. Úgy gondolom, ez azért is működik olyan jól, mert ott vagyunk egymásnak, segítjük a másikat, ha szükséges, de mindannyiunknak megvan a maga kis birodalma, biztosított az intimszféra. Melegséggel tölti el szívemet, ha a kisiskolás nyarakra gondolok vissza. Ránk, a négy unokára imádott nagymamánk vigyázott, akinek mindig szívesen segítettünk: boltba jártunk, babot fejtünk, árgus szemekkel figyeltük, hogy is kell az igazi rétest nyújtani. Ez szüleinknek hatalmas segítség volt, hiszen nem kellett azon matekozni, hogy miképp is oldják meg a nyári szünet alatti szülői felügyeletet. Nálunk minden névnap, születésnap nagy ünnep, hiszen a szűk családi kör is 15 fő. Ilyenkor aztán zeng a ház a hangos beszélgetésektől, eszmeccseréktől, kacajoktól, s a gyerekzsivajtól. A közös főzés pedig még finomabbá teszi az ételek ízét.

Vismeg Nikolett

A plébánia közösségei

“Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20)

Ezzel a reménnyel a szívünkben hoztuk létre a „közit” 2005. januárban.

(Néha valóban előfordult, hogy csak ketten gyűltünk össze, akkor pont arra a két emberre volt szükség ahhoz, hogy a közösséget tovább vigye....)

A név választásánál illőnek találtuk az „útkeresők” kifejezést, mivel mindannyian különböző szakaszán voltunk – és vagyunk jelenleg is – az istenkeresés útjának. Még

mindig keressük azt az egyházi szolgálatot, amire a közösségünk hivatott...

Kezdetben 5-6 családdal indult a csoportunk, aztán folyamatosan bővült, illetve cserélődött is a tagság. Jelenleg 14 család (64 fő) alkotja a közösséget.

Az első években 2 hetente szerdán találkoztunk, aztán, ahogy erősödött a kapcsolatunk Istennel, és egymással is jobban megismertük, szükségesnek éreztük, hogy hetente találkozzunk. Havonta egyszer a Kálvárián tartunk szentségimádást, két alkalommal a plébánián jövünk össze, ahol a plébános atya tanít bennünket, egyszer pedig családnál

Útkeresők Családos Közösség

találkozunk.

Az összejöveleteken a rózsafüzér imádság sohasem marad el, valamint az aktuális témákon kívül sort kerítünk arra is, hogy tartsunk egy „kivel-mi történt

mostanában?” kört is.

Bár még mindig keressük az utat, úgy érezzük, hogy a közösségnek küldetése a rászoruló imában való hordozása, valamint a külvilág előtti tanúságtétel a katolikus hit családban, illetve közösségben való megéléséről. Önkéntes feladataink között szerepel a Kálvária kápolna és temető

rendben tartása, szentmisék előkészítése, búcsúi ünnepek megtartása.

Folytatjuk a nagymamáink idejéből ismert „komatál”-készítés szokását, ami annyit jelent, hogy a közösségbe érkező újszülöttek családját több héten át segítjük azzal, hogy a főzés gondját levesszük a vállukról, minden nap más közösségi tag vállalja az ételkészítést.

Annak érdekében, hogy egymást még jobban megismerjük, igyekszünk a szerdai alkalmakon kívül is időt szánni egymásra. Évente tartunk zárándoklatot közelebbi helyekre, a „közit” születésnapját farsanggal ünnepeljük meg, nyáron többnapos nyaraláson veszünk részt. Szükség esetén akár fizikai munkában, akár gyermekvigyázásban segítünk egymásnak. Erősödnek a közösség szálai azáltal is, hogy több családban kölcsönösen keresztszülői kapcsolatok alakultak ki. Azon kívül, hogy a közösségen keresztül erősítjük az egyházat, mindannyian sok-sok Testvért kaptunk egymásban.

Tompa Tamásné

Anyakönyvi híreink

Kereszteltek

Doszpoth Ákos, Kajári Attila, Simon Szíra Veronika, Horváth Rubina Leila, Kell-Tóth Lilla, Takács Péter, Mester Péter, Mester Dorina Dorottya, Kőszegi Krisztián Lagolas, Kiss Boglárka, Tóth Botond, Magas Zorka Hanna, Hajmási Nimród, Pozsonyi Rebeka, Bátorfi Adél, Herman Tóbiás

Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközségünk legifjabb tagjait! Isten éltesse őket sokáig!

Házasságkötés

Németh Balázs és Szűcs Renáta, Vöcköndi Attila és Konkoli Nikolett, Földszin Ádám és Horváth Judit, Csiba Attila és Kiss Barbara, Varga Bence és Koltai Alexandra, Réti Gergely és Molnár Ivett, Takács Gergely és Fodor Viktória Mária, Kaszás Péter és Csegezi Mónika, Horváth István és Kiss Diána, Sebestyén Dávid és Papp Gabriella, Zsidó Károly és Németh Barbara, Mihócs Krisztián és dr. Bedő Klaudia, Déri Attila és Nagy Ildikó, Pémer Tamás és Papp Anikó, Tóth Zsolt és Káli Anita, Gubucz Tamás és Pálfalvi Sejla

*Jókívánságainkat fejezzük ki az ifjú pároknak:
a kölcsönös szeretetben szentelődjenek meg
házasságukban!*

Halálozás

Draskovics Tibor (1939)
özv. Pajor Jenőné sz. Kocsis Anna (1929)
Kósa Sándor (1961)
Horváth Ferenc (1954)
Némethy László (1933)
Bojnecz Lajosné sz. Szilágyi Márta (1950)
özv. Kovács Ferencné sz. Maczer Rozália (1931)
Kovács Ervin (1959)
Walcz János (1951)
Tombor Ferenc (1958)
Czapáry Endre László (1922)
özv. Kiss Kálmánné sz. Söre Klára (1947)
Mazzag Géza (1960)
Kapiller Imre (1953)
özv. Farkas Istvánné sz. Széll Magdolna (1935)

Adj Uram, örök nyugalmat nekik!

Horváth Róbert és Modori Melinda 2017. december 14-én született kisleányát, a Mária Magdolna Plébániatemplomban 2018. április 29-én keresztelték meg. A gyermek neve: Horváth-Modori Míra lett. Mivel már többször is rosszul jelent az Ünnepi Harangszóban, ez úton kérünk elnézést a kedves szülőktől, nagyszülőktől, keresztszülőktől, hozzátartozóktól.

Szeptember 16-án búcsúi szentmisét mutatott be a páterdombi ONCSA-keresztnél Stróber László apát-plébános. *Fotó: Sipos János*

Gyerekszáj

A zalaegerszegi Dózsa és a teskándi Csukás István Iskola alsós hittanosaik aranyos és szép mondásai ebben a tanévben:

„A Balatonon a szentmise-bácsi zöld ruhában volt.”

„Ő volt az első véradó.” (Jézus)

„Ő csinálta Magyarországot.” (Jézus)

„A szél a természet hangja.”

- Mit tudsz az angyalokról?

- Az angyalok sietősek.

- Az angyalok átlátszóak.

„Az első emberpár: Ádám és Erika.”

„Isten nem pusztul el.”

S. Ivancsics Evelin

Minden hónap második és negyedik csütörtökjén 17:30-tól a Mária Magdolna plébánia-templomban **szemlélődő imádság** keretében keressük a találkozást a Jóistennel.

Minden hónap 13-án a kertvárosi templomban **fatimai szentmise** és szentségimádás 18 órakor.

Vesperás Szent Márton tiszteletére és lampionos felvonulás Szombathelyen a Székesegyházban **november 9-én**, pénteken 19 órától.

Ünnepi **szentmise Szent Márton**, az Egyházmegye védőszentjének tiszteletére Szombathelyen a Székesegyházban **november 10-én**, szombaton 10 órától.

Egyházmegyei Karitászt lelkinap Szombathely-Szöllősen a Jézus Szíve plébániatemplomban, **november 17-én**, szombaton 10 órától.

A Kálvária kápolnában **szombatonként** hajnali 6-7-ig az „Ébredés” közösség tart gitáros, énekes dicsőítő imaórát.

November 17-én, szombaton, 17 órakor **Mindszenty bíborosról lesz előadás** a Zárda-kápolnában.

Bérmálás a Mária Magdolna-templomban, **november 18-án**, vasárnap 14.30-tól.

November 22-én, 16:30-kor jótékonyági **Szent Cecília hangverseny** lesz a Zárda kápolnájában az iskola tanulóinak, pedagógusainak és a szülők kórusának közreműködésével.

November 24-én, szombaton, 17 órakor **szentségimádás** lesz a Zárdában az Eucharisztikus Kongresszusért.

December 5-én, 8-tól 11:35-ig pályaválasztási **nyílt nap** lesz látogatható tanórákkal a Mindszenty gimnáziumban.

November 28-án, 15 órától interaktív nyelvi foglalkozásokra, majd 16:30-tól **pályaválasztási tájékoztatóra** várják a Mindszenty gimnázium négy évfolyamos képzései iránt érdeklődő nyolcadikos diákokat és szüleiket.

Adventben a Nagytemplomban reggel 6 órakor, a Zárdában 6:30 órakor lesz a **hajnali szentmise**.

Advent kezdetével háromnapos beszéd-sorozatot (**triduum**) tart dr. Székely János püspök atyánk a Mária Magdolna templomban **november 30-án** és **december 1-jén** az esti, **december 2-án** vasárnap a 10 órai szentmisén.

Adventi lelkigyakorlat Szombathelyen a Martineum Felnőttképző Akadémián **december 7-9.** között dr. Székely János megyéspüspök vezetésével. Jelentkezési határidő: 2018. november 20. Információ: www.martineum.hu

December 24-én 16 órakor lesz a karácsonyi **pásztorjáték** a Mária Magdolna plébániatemplomban.

A **Kálvárián** minden hónap második és negyedik csütörtökön, 17-kor lesz **szentmise**.

A következő **Ünnepi Harangszó** **december 30-án** jelenik meg.

fotó: S. Ivancsics Evelin

Október 27-én a Mindszenty-iskola adott otthont az Egyházmegyei Családi Lelki Napnak. A program lelki ráhangolódással és szentségimádással vette kezdetét, majd a felnőttek előadásokon vehettek részt, a gyerekeket pedig kézműves-, biblidráma- és sportfoglalkozások, logikai játékok, ökológiai és technológiai bemutatók várták. A napot szentmise zárta, amelyet dr. Székely János megyéspüspök mutatott be. (martinus.hu alapján)

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség tájékoztatója.

Szerkeszti: Tájékoztatói Munkacsoport

E-mail: harangszozeg@gmail.com

Felelős kiadó: Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:

Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf: 91. 8901

Tel.: (92) 599 230, Fax: 599 231

<http://www.mariamagdolna.hu/>

E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Nyomás: Gura Nyomda Kft.